Intrecerile sportive ale colectiviştilor

În întrecere, concurenţi de toate vîrstele!

Cînd am sosit la Căzăneşti, simbătă după-amiază, întrecerea începuse. Şi am ajuns la teren fără să întreb pe nimeni. ...M-am „orientat" după aplauze şi după staţia de amplificare, care transmitea muzică.

O voce — amplificată de o pîlnie de gramofon — anunţa finala în cursa de 300 metri. În faţa mea, lîngă gardul de sîrmă care împrejmuieşte terenul, o femeie se ridică pe vîrfuri să vadă mai bine. Concurentele au plecat. Aplauze şi încurajări. Deodată, femeia prinde să bată din palme şi să strige:

— *Hai, Norica! Haide, nu te lăsa!*

În fruntea concurentelor, o fată înaltuţă, cu două codiţe zbătîndu-se pe spate, aleargă cu o uşurinţă uimitoare. Trece prima linia de sosire, victoria ei fiind punctată de aplauze şi de un „Bravo, Norica!"... Peste cîteva minute, Norica — la prima ei victorie pe terenul de sport — acordă şi primul ...interviu. Se numeşte Eleonora Dinu şi are 12 ani.

— *Tatăl?*

— *Colectivist...*

— *Te-a văzut azi?*

— *Nu. E la gospodărie. Are treabă...*

— *Cu cartea cum stai?*

— *Numai la botanică şi geografie am 8. În rest numai 9 şi 10...*

— *Cine te încuraja? Mama?*

— *Nu! Tovarăşa învăţătoare...*

Între timp un grup de tineri se întrecea la haltere. Concurs simplu: care ridică de mai multe ori haltera de 35 kg. Dar, spectatorii s-au mai rărit. Mulţi au plecat pe traseul cursei de ciclism, iar o parte au dat fuga să-şi ocupe un loc mai bun în colţul terenului, unde peste puţină vreme încep întrecerile de trîntă. Şi după ce s-au terminat halterele, asistăm la un concurs „neobişnuit". Un grup de oameni s-au apropiat de haltera rămasă jos. Sînt îmbrăcaţi de stradă. Costume bleumarin sau gri închis, cravate... Unul dintre ei încearcă greutatea halterei şi dă din cap admirativ.

— *E grea, fraţilor!*

— *Şi, te-ai speriat?...*

Şi iată-l pe colectivistul Mihai Done, preşedintele consiliului asociaţiei sportive Spicul Căzăneşti, ridicînd haltera. Ceilalţi numără în cor. În fruntea lor un om scund şi destul de... plinuţ ţine socoteala cu atenţie: „12... 13... gata! 13!" Scoate apoi haina cu o mişcare iute şi... pune mîna pe halteră. Spectatorii s-au adunat ciorchine la gardul de sîrmă.

— *Atenţie la tensiune, nea Marine!*

Dar Marin Stanciu, preşedintele sfatului popular comunal, zîmbeşte. Acum, ceilalţi numără în cor. Treisprezece... paisprezece... cincisprezece... Gata! Bravo, nea Marine!

*

Scara, discuţie cu unul dintre spectatori. Văzusem încă din timpul după-amiezii pe cîţiva dintre cei ce asistau cu creioane şi caiete în mînă. Întrebau, luau notiţe, cercetau totul cu atenţie. Erau patru preşedinţi de consilii raionale U.C.F.S. din reg. Bucureşti (Călăraşi, Feteşti, Lehliu şi Urziceni) veniţi aci în raionul Slobozia să înveţe şi 12 preşedinţi de consilii de asociaţii sportive din raionul Slobozia, care învăţau şi ei de la prietenii lor din Căzăneşti.

Iată-l pe cel cu care stau de vorbă. Este Ilie Buduianu, preşedintele asociaţiei sportive din Muntenii Buzău.

— *Foarte frumos! Nu mai curînd, dar în apropiere de „23 August" facem şi noi la fel. M-am dus şi cu pe teren să văd cum făcură pista. E bună! La noi are doar două culoare. Da' întru şi cu nitel în uliţă şi-o fac ca aici, de patru...*

A tăcut, apoi a scos repede carnetul.

— *Să nu uit! Stîlpul uns cu ceară pentru căţărat. Tiu! Ce-o să fie mîine... Vin şi de la noi. Să vedeţi de n-or fi din Munteni cîteva sute. Le place sportul şi au auzit că aci e mare serbare...*

Am mai vorbit de una, de alta şi apoi plecînd, le spunea la ceilalţi:

— *Nu există. Am însămînţat, am terminat mai toate lucrările agricole. Facem şi noi una de se duce vestea. Ce adică, noi nu putem? Doar sînt fruntaşi ai recoltelor bogate.*

Duminică dimineaţa am fost pe islaz. La călărie şi la sosirea ştafetei combinate (alergare fond, bicicliste-pioniere, alergare cu greutăţi, viteză, călărie). La călărie s-a terminat tîrziu. Serii, semifinale, recalificări, finale. Au fost şi contestaţii: *„A plecat mai 'nainte. N-ai văzut? Eu fac contestaţie..."* Pînă la urmă a cîştigat colectivistul Cristea Dima, spre satisfacţia unui spectator de lîngă noi care s-a agitat tot timpul, încurajînd, strigînd, dînd sfaturi.

În drum spre comună şoseaua e plină. Cineva lîngă noi exclamă: „Ca la Bucureşti, pe Ialcului, cînd e meci pe 23 August". Facem cunoştinţă cu inginerul zootehnist Alexandru Muşat. Este cel care se agita lîngă noi. Ne vorbeşte despre pasiunea lui pentru sport. Îl întrerupe un prieten:

— *Ce faci, Sandule? N-ai plecat la Bucureşti?*

— *Cum să plec? Puteam să-i las pe băieţi singuri în concurs?...*

Pe teren, atletism, meci de volei (între G.A.S. şi G.A.C.), handbal în 7 fete şi... spre bucuria tuturor, căţăratul pe stîlpul dat cu ceară. Lumea rîde, face glume şi concurenţii alunecă în... jos. Primul ajunge sus colectivistul Sică Rădulescu. Are de ales: o sticlă de vin spumos, o sticlă de colonie „Bucureşti 500" sau o trusă de bărbierit. La trusa. Mai încearcă vreo doi şi, iată, un puşti prinde să urce încet, dar sigur. Încă puţin şi e sus. Stă şi se gîndeşte. La sticla de colonie şi coboară. Îl cheamă Cornel Popescu şi e „...într'a şasea B". „Spumosul" l-a... cucerit tractoristul Vasile Rădulescu.

Duminică după amiază, în deschidere la fotbal, se joacă un meci între două echipe de... vîrstnici. Spectatorii urmăresc cu interes cele două echipe care îşi dispută cu înversunare balonul. Din spate cineva remarcă:

— *Eh! Uite-l pe nea Ion* (colectivistul Ion Ştefan), *pe nea Marin,* (colectivistul Marin Neguleseu). *Aştia au început sportul la noi. — Să-i fi văzut acum vreo 10 ani...*

În pauză, unul dintre jucători nu mai stă să asculte „sfaturile" antrenorului şi vine în goană spre pistă. Se dă startul în cursele de triciclete. Concurenţi? Copiii de vîrstă preşcolară. La băieţi după două „răsturnări" spectaculoase, cîştigă Alexe Gheorghilă. Un noduleţ... La fete, victorie la o... jumătate de roată. Învingătoare: Ana Cremene — fata lui Gh. Cremene, secretarul sfatului popular şi o „rapidă" extremă dreapta în echipa vîrstnicilor. Premiul 1-a dat tăticul. O îmbrăţişare...

Mai notez un singur lucru. Cine a lipsit de pe terenul de sport din Căzăneşti? Nimeni! Că doar am văzut în întrecere concurenţi de toate vîrstele: de la preşcolari la... vîrstnici, iar ca spectatori... toată comuna!

CALIN ANTONESCU

„LA NOI, LA BREZOAIELE, SE POT PRACTICA TOATE SPORTURILE!"

Dacă ne-ar întreba cineva ce ne-a plăcut mai mult dintre întrecerile desfăşurate în cadrul competiţiilor sportive festive de la Brezoaiele (raionul Răcari), ar trebui să stăm mult în cumpănă pentru a alege între ansamblul de gimnastică, jocurile sportive sau probele de atletism. Cel mai bine ar fi dacă am putea transpune pe hîrtie întreg filmul programului estival. Din lipsă de spaţiu însă vom reda doar cîteva secvenţe din acest film... colorat, instructiv şi distractiv.

ÎN FRUNTE MOTOCICLIŞTII

Defilarea participanţilor. În frunte motocicliştii stegari. Iată-l pe Chiţu V. Constantin, conductor la gospodăria colectivă „7 Noiembrie" din Brezoaia, pe un „Manet" nou nouţ. Printre participanţii la defilare e şi băiatul colectivistului Chiţu, alături de alţi 300 de tineri voioşi, gata să se ia la întrecere. Dar pe el să-l urmărim în ansamblul de gimnastică.

MARGARETE

Un... doi... trei... patru. Micuţul Chiţu, îmbrăcat în maiou alb şi pantaloni negri păşeşte ţanţoş în ritm cadenţat. S-a format careul: un zid viu din corpurile băieţilor. În mijlocul careului fetele în rochiţe de balet (cu cîtă migală le-a cusut mama în orele de răgaz...) dansează în bătaia soarelui: un cîmp verde împestriţat cu margarete cu petale albe ca zăpada. Gimnastică artistică la Brezoaiele! Ca pe „Republicii" în zile festive! Timp de trei săptămîni 150 de elevi şi eleve, fii şi fiice de colectivişti din comună, au învăţat sîrguincios exerciţiile dificile cu care au încîntat ochii celor aproape 2.000 de spectatori. Să nu uităm să notăm aici şi numele profesoarei de educaţie fizică Cleopatra Strzelbiscki (soţia cunoscutului atlet Tadeus Strzelbiscki), care a ajutat să se închege acest minunat ansamblu de copii...

HAI BREZOAIA! HAI BREZOAIELE!

O partidă palpitantă de handbal în 7 între copii. Ţi-e mai mare dragul să te uiţi cu cîtă ambiţie se întrec puştii la handbal, sport care acum cîteva săptămîni a fost necunoscut pe aici. Avem şi evidenţiaţi: Ciobanu, Enache şi Tudora de la Brezoaia, Nica, Stan, Ene şi Onu de la Brezoaiele. A cîştigat satul Brezoaia cu 8—5. Dar iată că seniorii se revanşează: brigadierii din colectiva de la Brezoaiele îi învinge pe cei din Brezoaia cu 10—8. Bucurie printre suporteri. Apar pe... scenă fetele. Cîştigă Brezoaia cu 1—0. Scor strîns, ca în campionatul republican.

FOTBAL!

S-ar putea să lipsească? Nu, şi nici emoţiile nu lipsesc: Enache Androne de la Brezoaia ratează un 11 metri. E cît pe ce să-l năpădească lacrimile. Nu-i de mirare: n-are mai mult de 14 ani. O voce dintre spectatori: „Nu-i nimic, băiete! Mai calm!". E bătrînul Androne. Şi puştiul ambiţionat înscrie un gol de toată frumuseţea. Cîştigă copiii de la Brezoaia cu 4—2!

O SOSIRE „CAP LA CAP"

Fug caii de parcă mănîncă pămîntul. Mare animaţie printre spectatori: care va fi primul? Roibul condus de Leca N. Gheorghe sau surul lui Gheorghe Albu? „Sila" lui Leca goseşte primul. Locul al doilea se împarte între „Micleş"-ul lui Gh. Albu şi „Puica" lui Mihai Marin. A fost o cursă impresionantă, cu sosiri „cap la cap".

— Ştiţi, noi la G.A.C. „7 Noiembrie" avem 175 de cai. Cred că pe „Sila" îl punem la antrenamente. E vorba să înfiinţăm o secţie de călărie la asociaţia sportivă — ne explică după concurs Leca N. Gheorghe, conductor din brigada I a gospodăriei colective „7 Noiembrie".

Noi credem că şi cei din gospodăria colectivă „Drumul belşugului" se vor gîndi la fel şi la Brezoaiele se va înfiinţa o puternică secţie de călărie.

CEL MAI IUTE, CEL MAI PUTERNIC

Cine a fost cel mai iute din comună? La băieţi Nicolae Ioana, la fete Ivăniţa Lupaşcu, cîştigătorii probelor de sprint. Dar cel mai tare? Nicolae Riţă, primul clasat la trîntă. Cu el doar Gh. Oprică, cîştigătorul de la haltere, poate să se ia la întrecere. Cel mai rezistent? Ion Ene care a sosit primul la capătul cursei de 2.000 metri la ciclism.

★

Am mai asistat la întreceri de triciclete între drăgălaşii copii de 4—5 ani, care la deschiderea competiţiilor au prezentat şi un frumos program de gimnastică; la concursuri distractive ca fuga în sac, fuga cu ouă în lingură şi căţărare pe prăjină.

Au fost două zile de neuitat de sport şi distracţie în aer liber. Cu ocazia acestor întreceri sportive s-a adeverit ce au spus tovarăşii Gh. Dumitru (preşedinte) şi St. Ciomirtan (secretar) de la asociaţia sportivă Recolta Brezoaiele: „La noi, la Brezoaiele, tineretul e dornic să practice şi poate practica oricare disciplină sportivă!"

Noi le dorim să întărească noile secţii cum e handbalul (fete şi băieţi) şi să mai înfiinţeze şi altele căci în aceste zile la Brezoaiele sportul a cîştigat noi simpatizanţi.

AL. INOVAN

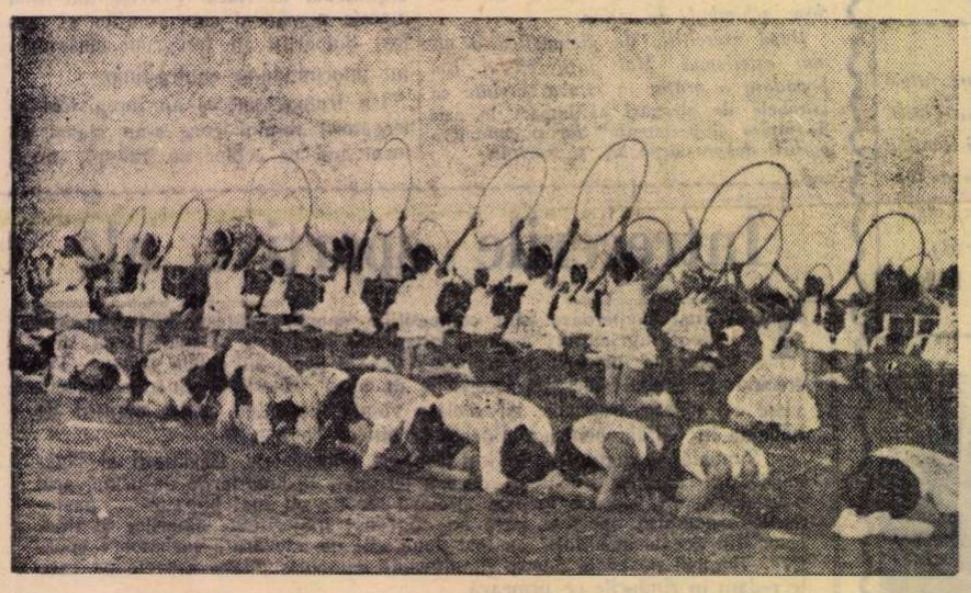

★ ★

Margarete cu petale albe ca zăpada au împestriţat verdele gazonului... Cu cîtă gingăşie au executat fetele colectiviştilor din Brezoaiele diferitele exerciţii de gimnastică! Băieţii au înscris cu corpul lor un zid viu în jurul micuţelor sportive. Ropote de aplauze au răsplătit exerciţiile ansamblului de gimnastică de la Brezoaiele.

Foto: Gh. Ştefăneseu

★ ★

Zile de sărbătoare sportivă la Ţigăneşti

(Urmare din pag. 1)

de o coroană de marame albe, imaculate. Erau mamele — tinere şi virstnice colectiviste — venite să-şi vadă copiii făcînd gimnastică şi pe care nu le răbdaseră inimile să aştepte pe bănci începerea programului. Doreau să-i vadă, să le mai dea ultimele sfaturi:

— Elena, fii atentă la gulerul bluzei...

— Stela, îndreaptă-ţi şortul...

Un pătrar de ceas, mai tîrziu, pe terenul de fotbal, s-a desfăşurat întîia repriză de gimnastică ritmică din istoria comunei Ţigăneşti. Palmele mamelor, ca şi ale celorlalţi spectatori, s-au înroşit din cauza aplauzelor, iar cîte o lacrimă răzleaţă, izvorîtă din emoţia bucuriei împlinite, nu era alungată şi nici observată de nimeni.

Razele piezişe ale soarelui de primăvară, trecut spre asfinţit, cădeau pe tricourile albe ale gimnaştilor şi gimnastelor de la asociaţia Pionierul.

— Frumoase tricouri! *ne-am exprimat noi admiraţia.*

La Alexandria ne-am dus şi le-am cumpărat — spune colectivistul Ilie Găvănescu, tatăl gimnastului Aurică Găvănescu. Doar sînt copii de colectivişti şi colectiviştii sînt oameni bogaţi. Trebuie să aibă cele mai frumoase tricouri!

Era un motiv în plus ca să ne întărească convingerea că la Ţigăneşti sportul şi-a căpătat buni prieteni. Întregul echipament al celor peste 300 de sportivi (100 numai la gimnastică) care au evoluat în cele două zile de concursuri, fusese cumpărat chiar de către ei înşişi sau de către părinţii lor.

Aşa cum spuneam, simbătă şi duminică, la Ţigăneşti au fost două zile de sărbătoare sportivă. Pasionante şi atractive întreceri cu mii de spectatori şi cu dorinţi nemărginite de a fi printre cei mai buni.

— Asta-i echipa gospodăriei noastre... *se auzea cîte o voce, pe marginea terenurilor de fotbal, volei sau handbal.*

La Ţigăneşti sînt trei gospodării agricole colective: „24 Ianuarie", „8 Martie", şi „Nicolae Bălcescu" din satul Calomfireşti, cărora le corespund, în ordine, asociaţiile Recolta, Spic de grîu şi Elanul. *A patra asociaţie prezentă în întreceri —* Pionierul *— reprezenta şcoala de 8 ani din localitate.* Recolta *s-a impus la lupte şi la ciclism,* Elanul *— la fotbal,* Spic de grîu *— la trîntă, haltere.* Pionierul *a fost prima la gimnastică şi atletism.*

Elena Goicea — fiică de colectivist — a trecut prima linia de sosire la sprint, în aplauzele furtunoase ale asistenţei. Am luat creionul şi i-am notat numele în carnet gîndindu-ne: unde sînt oare timpurile cînd o fată de ţăran nici măcar n-ar fi îndrăznit să se gîndească să apară într-un costum de sport, în faţa întregului sat, dar 'să mai fie şi aplaudată. Şi am notat atunci în carneţel că aplauzele cu care a fost răsplătită Elena Goicea pentru victoria ei în lupta cu cronometrul nu însemnau numai atît. Ele vorbeau şi de transformările majore petrecute în conştiinţa, în mentalitatea celor peste 2.000 de spectatori, ţărani. Ele sublinia biruinţa luminii asupra ignoranţei, a prezentului şi viitorului asupra trecutului.

Rada Tuş a venit cu fiica ei de mînă la profesorul Ilie Băluţă.

— Aş dori ca fata mea să joace volei. I-am cumpărat tot echipamentul ce-i trebuie şi cred că va fi o bună jucătoare. Să fie şi ea în rînd cu toate fetele. Vă rog, tovarăşe profesor! Toată noaptea a plîns.

Stela Tuş are 13 ani. Mama ei, Rada, la 13 ani plîngea de foame. Stela a plîns că vrea să joace volei. Ale mamei erau lacrimi grele, de obidă, care au lăsat urme adînci, pentru totdeauna. Ale Stelei s-au şters repede. Cînd echipa în care juca a cîştigat primul meci, făcea tumbe pe iarbă, de bucurie.

Într-o zi, cîndva, se va scrie o carte cu file multe despre sportivii satelor noastre. Şi poate că pe una dintre ele va apare şi numele Stelei Tuş. Meritâ! Poate şi numai pentru lacrimile din noaptea aceea, înainte de a veni pe terenul de volei. Iar de va deveni maestră emerită, nu se va mira nimeni. Există toate condiţiile.